

Szerkesztőség:

II-ik kerület 460. házszám,
hová a lap szellemi részét
illető közlemények kül-
dendők.

Kéziratok vissza nem
adatnak.

ABONY

Kiadóhivatal:

SZERDAHELYI JÁNOS
könyvnyomdája, hová az
előfizetési pénzek, a hirde-
tések és ezeknek díjai, va-
lamint a felszólamlások kül-
dendők.

TÁRSADALMI, KÖZGAZDASÁGI ÉS SZÉPIRODALMI LAP. — MEGJELEN MINDEN VASÁRNAP.

Előfizetési díj:

Helyben házhoz hordva és vidékre küldve egész
évre 8 korona, fél évre 4 korona, negyed évre
2 korona. Egyes szám ára 16 fillér.

Felelős szerkesztő:
TEMESKÖZY GERZSON.

Főmunkatársak:
VEVERÁN ISTVÁN. VÉLI MIKSA.
Kiadótulajdonos: SZERDAHELYI JÁNOS.

Hirdetmények,

nyiltterek, valamint hirdetési díjak, közvetlen a kiadó-
hivatalhoz küldendők. Nyilttér scra 1 korona.

Karácsony.

A szeretet ünnepe közeleg. Megrezzenti
ablakom szárnyait a deczemberi szél, amint
lámpám világánál szántom e sorokat. Mint-
ha fagyfaló lehellete olvadozóvá válnék, most
a szélnek is más hangja van, nem oly mo-
gorva, nem oly zord, mint máskor.

Beszól hozzám az ablakon, jajongása
csendes suttogásba halkul s én hallom a
beszédét: Emberek, emeljétek fel fejeiteket,
mert elközelget a ti váltságtok. Emberek biz-
zatok! Ime nem halt meg, ime él a szere-
tet e rideg világon.

S hogy elmerengek a szél suttogó be-
szédén, lelkem szárnyra kelve elrepül messze
Keletre, oda, ahol Isten szeretetétől illatos
a lég, oda, ahol egy szegényes hajlék ki-
csiny bölcsője ölénben ringatja a nemzetek
és országok várakozását, a názáreti Szűz
egyetlenét, a kisdéd Jézust.

Ime, megelevenedik lelkem előtt a cso-
dás kép, mely a legnagyobb szegénység kar-
jain ragyogtatja felénk immár kétezer esz-
tendő óta a szeretet legfényesebb csodáját,
e világ világosságát, a szeretetből e földre
leszállt mélységes bölcsességét az örök
Atyának.

Látom a szegényes hajlékot, érzem ar-
czomon a hűvös keleti ég csipős lehelletét,
szemlélem a pásztorok egyszerű lelkének
imádatos hódolatát, hallom a fénybe vont
ég mélyéből hangzó diadalmi énekét an-
gyali seregeknek s midőn mindez isteni har-

moniába olvad össze lelkem szemei előtt,
leborulok én is a jászol mellé, haldokló szá-
zad halandó teremtménye, oda lehellem én
is hálám csókját az isteni kisdéd szegényes
fekhelyére és örömtől reszkető szívvvel zen-
ditem meg imádó lelkem szárnyaló énekét:
Dicsőség magasságban Istennek!

Óh dicsőség neked Istenünk, hogy el-
küldted hozzánk Egyszülöttedet! Dicsőség
neked, hogy megkönyörültél bajainkon,
hogy elfedezted nyomoruságunkat, hogy
fölemeltesd az elveszett és megalázott em-
bert, hogy dicsőséged osztályosává tetted
azt, aki csak igazságos ítéleted kárhóztató
szavát várhatta fölséges ajkadról. Dicsőség
neked mindenható Úr, aki hogy megválta-
nád a szolgát, Fiadat adtad át érte. Di-
csőség neked, szegénység rongyai közt vi-
lágra jött örök szeretet, te legfelségesebb
gazdagság.

Ablakom alatt éppen most zendül meg
örvendő gyermekajkak egyszerű, de meleg-
ségével szívemet átható dallama: Krisztus
Jézus született örvendezzünk! A betleheme-
sek kis csoportja észrevette ablakomból az
éji sötétbe kiderengő lámpafényt, ide siettek
tehát, hogy szeretetért áhító szívemet a
szereket keresetlen szavaival üdvözöljék ma,
az örök szeretet dicső ünnepének estéjén.

Szeretet, te hatalmas eszme, mely át-
alakítod a világot! Szeretet, te mennyei
fény sugar, melyből minél többet iszik a
szomjuhozó lélek, annál inkább szomjazik
éretted! Szeretet te lángoló nap, mely bol-

dogító világosságot hintesz az emberi élet
bajságoktól ködös éjjelére. Szeretet, te isteni
fogalom, melyet anyja tejével szív lelkébe az
édes anya keblén gögicselő kisdéd!

Óh nagy vagy te, mert mint a királyi
látnok szent elragadtatásban mondja, csodát
miveltél. Mennyei napod tűzénél az igazsá-
gosság és a béke megcsókolták egymást.
Nagy vagy, mert a méltán haragvó Istent
megbékéltetted a harag fiával, az emberrel.
Nagy vagy te, minden igaz boldogság egyet-
len forrása, életünk magasban tündöklő
célja, szeretet.

S amig ihletett lelkem elmereng teraj-
tad, ime elhal ablakom alatt a gyereksereg
kedves éneke, csend lesz újra mint volt
előbb.

Csend! Oly nyomasztó ez az érzés
szívemnek. Csend! Oly megdöbbenő még a
gondolat is, amely agyamba, elmémbe fu-
rakodik, ha azt látom, hogy mikor szere-
tetről van szó, elhuzódnak az emberek, le-
zárulnak az ajkak, becsukódnak a szívek s
csend, néma csend ül a világra.

Hát szabad-e ennek így lenni? Hát
méltó-e az emberiség ez örök szeretet me-
lengető sugaraire, mikor ő maga még sem
tud felmelegedni mások iránt? Hát megér-
tette-e a világ ama testet öltött isteni szere-
tetet, ha most is rút haszonlesés, önző
érdekek szivtelen csatája e világ képe? Van-
e hát joga egy szemernyi szeretethez an-
nak, aki kirekeszti szívéből a szeretetre
szoruló szegényt, a sors által hányt-vetett,

TÁRCSA.

Karácsonyra.

Az „Abony” eredeti tárczája.

I.

Róma egyik legrégebb temploma, mely még
ősi eredetéből legkevésébbet vesztett, a Maria
Maggiore templom. A sancta Maria Maggiore
templom építése csoda által történt. Ugyanis a IV.
század közepén egy gyermektelen, roppant vallá-
sos és rendkívül gazdag János nevű patritius, — ki
egész vagyonát a szent szűznek ajánlotta fel, — ál-
mában attól meglátogatott, a midőn is a szűz
anya azt mondta neki, hogy tiszteletére azon he-
lyen állítson templomot, mely helyen másnap
augusztus hó 5-én a föld hóval lesz borítva. Ugyan-
ezt álmolta felesége és szent Lyberius pápa is.
Bár másnap igen nagy hőség volt Rómában, az
Esquilin hegyet hó takarta. Erre a szent pápa egy
körmenettel oda kiment és a hóval fedett földre
a templom nagyságát és alakját kijelölte.

János patritius költségére a templom fel is
épült. Ennek emlékére van az augusztus 5-iki ün-
nep is szentelve, amidőn Rómában ezen templom-
ban a nagy mise alatt ugy bent a templomban,
mint kint a fedélről fehér virágokat szórnak le.

A Bazilicának több neve van, és pedig ezen
csodáról Sancta Maria ad Nieves, építőjéről Basi-
lica Liberiana, III. Sixtus pápa Sancta Maria mater
Dei nevezte el, annak emlékére, hogy az Ephe-

zusi zsinat szűz Máriát Isten anyának jelentette ki.
Azért mert ez Rómának legnagyobb Mária tiszte-
letére épült temploma Maria Maggiorenek, végre
mert ezen templomban van Jézus jászlaból —
melyben születésekor feküdt — egy néhány darab
Sancta Maria ad Praeseste.

Régebbi időben, míg a pápák foglyok nem
voltak, a pápa ezen templomban tartotta a kará-
csonyi éjjeli misét, most a szent jászol maradvá-
nyai a pápai oltárra közszemlére tételnek ki és
az érsek Cardinalis reggeli 4 órakor, mint a pápa
megbízottja mondja ott a misét.

A Capella del Crocisissoban van egy kristály
tartályba — mely ezüsttel gyönyörűen van díszít-
ve — Jézus jászlanak maradványa.

II.

Csendes magányban, amidőn csak az óra ke-
tyegése zavarja a csendet, a kandalló parázsa vi-
lágit, egy-egy kis tűzláng villan fel, elgondolkodom
ezeken, mit a közel multban láttam és elmébe
tűnik mindez, elmébe tűnik a Maria Maggioreban ör-
zött ezüsttel díszített kristályból kifaragott remek
tartály, melyben Jézus Krisztus jászlanak marad-
ványait őrzik, mely ma éjjel közszemlére volt ki-
telve a pápák oltárán.

Ebben a jászolban feküdt az Isten ember,
ebben e jászolban imádták őt a keleti fejedelmek:
Gáspár, Menyhárt, Boldizsár.

A bethlehemi csillag mutatta az utat, a pász-
torok danája volt a hívó hang. És amint a kép-
zelem szárnyain elvándorlok a Maria Maggiore
templomba; míg Bethlehembe a szegény pászto-
rok szívből jövő imája, alázatos leborulása volt a

disz, addig a Maria Maggioreban a népek, gazda-
gok, szegények ezrei, a megjelenő pápa járul imá-
val a jászol maradványok elé, hála imát zengeni

III.

Alig távozott még a világító nap a közel
tenger fodros hullámaiba, már is kezdődik a nép-
vándorlás, hogy helyet kapjon a Maria Maggioreba
hogy láthassa Krisztus helytartóját a pápát, és
vele együtt imádhassa a született Megváltót az éj-
féli misén.

A templom még zárva van. Egy-egy örök
lámpa, mely a homályt, mint a felhős égen elő-
csillánló messzi csillag világítja csak meg — egé-
szen csöndes.

A templom előtti térségen összegyűlt ezek
a kapukon — mely éjjel 10 órakor nyílik meg —
tódul a templomba.

A templom még alig kivilágított, de mindég
több és több viaszgyertya világítja azt meg, mely
lassankint a homályból, mint az éjet előlő hajnal
derengése, majd mint a nap fényes sugara, beara-
nyozza a freskokat, mozaik képeket és százezer-
szeresen vissza tükrözik a menyezet aranyozásai-
ról. Fél tizenkettőt üt a Maria Maggiore torony
órája, a kint rekedtek közt mozgás támad, majd
élenkebb lesz a társalgás, nagyobb a nyüzsgés,
távoli moraj zaja — mely mindég közelebb
és közelebb vonul — hallatszik, végre százezrek
ajakán „éljen a pápa király” tör elő mindenünnen
pedig még csak a piros fekete sárga ruhába öltö-
zött ezüst sisakos Schweiciak tűnnek elő a fénye-
sen világított tér sarkán. Ezek lassu menettel a
templom közép kapuján bevonulnak, ott kétrészo

üldözött telebarátot, testvér a testvért?

Óh csittulj el most szívem! Ne lásd meg, mily nyomorult a belső ember. Ne vedd észre, hogy a csalóka külső alatt mily féktelen önzés lakik.

Szeretet, gyujts világot a szivekben! Szeretet, formáld ujja a világot! Hadd boruljon a gazdag keblére a szegénynek, hadd öleljék ma át testvéri karokkal egymást az emberek.

Szeretet, jöjjön el a te országod!

Ö. P.

Jótekonyság.

(U. O. T.) Közeledt a béke ünnepe, ünnepe a felebaráti szeretetnek, a családok énekek-éneke. Bevonulását oly tények előzik meg, amelyek bennünk részvétet szülnek, fölkeltik szánalmunkat. A tél beállta, amely sok embert megfoszt a kenyértől, növekvése azok nyomorának, a kiknek már azelőtt sem volt munkájuk, a szükség beállta azoknál, a kik eddigi szükségleteiket is alig tudták fedezni. . . . Az utóbbiakhoz tartozik azoknak a többsége, a kik szívesen segítenének, mert ők legjobban tudják, hogy mi az: nélkülözni, mert maguknak is sokszor meg kellett azt tanulniok, mert megriadt képzeletük naponkint, minden órában élénk színekkel festi azt lelki szemeik elé.

Ninesen szebb ünnep a karácsonynál. A kereszténység teremtette meg és ajándékozta az egész világnak, a hitnek, a reménynek, a szeretetnek ünnepét. De vajjon mi lett belőle?

Leverőleg hatnak szívünkre mind azok a jelenségek. Nines béke a földön, meglazultak a családi kötelékek, a hitnek sziklája megingott, a remény meghalt, a szeretet eltűnt. Semmi sem maradt meg, csupán a holnap kétségei, a jövődőtől való rettegés. A szeretet és a remény mindnyájunkat körülövezve. Minél többet adunk belőlük, annál több marad magunknak. Ám a jövődőtől való rettegés nem engedi, hogy magunkon kívül másra is gondoljunk. A felebaráti szeretet ünnepe előtt legnagyobb az önzés!

Felruházási ünnepélyekről sokkal kevesebbet hallunk manapság, mint az előző években, a nyilvános karácsonyfa-ünnepek száma is esökkent. Az áldozatkétség talán éppen oly nagy volna, miut azelőtt, de az áldozat-képesség csökkent.

És a hol ez mégis megvolna, ott úgy vagyunk vele, mint az orvos, a ki tanulmányai kezdetén visszabozadt, ha egyetlen tetemet látott a bonczoló-asztalon, és a ki most, mikor a halált már ezerféle alakban ismerte meg, a szétbonczolt holttest mellett nyugodtan végzi teendőit és rögtön utánna, sőt talán még e teendői közben is

nyugodtan fogyasztja el ételét. A nyomor, a szükség megszokott látvány lett körülöttünk és annak tömeges jelentkezése megkeményítette sziveinket.

Különös eseménynek kell lennie, a mi egyszer-egyszer fölrázza bennünket, különös alkalomnak, a mely hangos szavakkal idézze vissza emlékezetünkbe és szívünkbe a felebaráti szeretet köteleességeit.

Nos, a karácsony ünnepe ily alkalom, és az a mélyen elszomorító állapot, hogy ezeken és ezeken éhesen, hideg szobáskában fagyoskodva várják és hogy, mint a lapok jelentik, éppen most sok százan elhagyják tűzhelyüket, hazájukat, és a karácsony szent ünnepét a pályaudvarok és hajóállomások kivándorlási barakkjaiban sötét gondok között szenvedik át, elég ahhoz, hogy a rajtuk kívül levő dolgokkal is foglalkozzunk.

Kereseti forrásokat máról holnapra nem teremthetünk, csak a jótekonyság gyakorlása enyhíthet ezeken az állapotokon valamit, de az sem mindent.

Ha boldogság az, hogy jótekonnyak lehetünk, ugy ehhez a boldogsághoz most még becsületbeli köteleesség is járul, oly köteleesség, a melyet nem szabad tehernek tekintenünk, hanem örömmel, élvezettel kell teljesítenünk.

Ámde miként az élvek, ha azoknak a tudás nem állít korlátokat, romláshozók lehetnek, ugy a jótekonyság is czélt téveszthet, ha nem a tapasztalat irányítja.

Ne sodortassuk bele magunkat nyilvános jótekonysági mozgalmakba, a melyeknél a jótekonny czélokra, szükségét szenvedők segélyezésére adományozott összegek nagy részét elnyeli a jótekonny eselekedetek dícsőítése, fölciezomázása, valamint a kegyes adományoknak a hatóságok által engedélyezett gyűjtésénél perselyekkel és aláírási könyvekkel is a gyűjtött összeg nagy része a gyűjtőnek jut.

A ki teheti, az keresse föl és pedig gyorsan, a nyomort magát. A ki egyszer mint áldást hozó angyal szerepelt, azt sohasem fogja elfeledni és azt a szereplését soha sem hagyja abba. Kétszeres áldás arra, aki félannyit ad, mint más, de az arra méltónak adja közvetítő nélkül és így annál gyorsabban.

Nektek szól ez, jó asszonyok, első sorban, a ti jó szívetekhez!

Mindenki, a kiben megvan a jótekonny köteleességérzete és érzi annak édes jogát, az menjen oda és gyakorolja azt. A ki maga is élvezni akarja a karácsony ünnepének bensőséges varázsát, annál biztosabban lesz abban része, ha arra való előkészületeibe besorozza a felebaráti szeretet teendőit is.

Igy fegyverkezzünk a közeledő ünnepekre. A társadalmilag tőlünk legtávolabb levők legyenek e napokban hozzánk a legközelebb, szeressük azokat, mint önmagunkat, és támogassuk őket, miként

Elkezdődik a pazarul kivilágított templomban a pápa által végzett mise, amidőn az a pápák oltárán a néppel szemben mondja azt el, a legszebb mise ének közt, melyet a pápai chorus ad elő.

Az ősz bazilika 1870-ig minden évben látta ezt, és az alatt az 1500 egynehány év alatt mennyi pápát látott bajójában, mennyi millió és millió ember kapott ott áldást tőle karácsony éjjelén, és mennyi millió gyönyörködhetett a közszemlére kitétt jászol maradványokban.

A mise véget ér, a menet mint jött visszafelé indul, a szent atya áldást osztva hiveinek, távozók szerető hivei, polgárai közül.

Lassan ürül ki az óriás templom a tizezrek-től, kik felbuzdulva tárgyalják a mai estét, és vonulnak ki hordszékeken, ki lámpással haza lakásaikra, a gyertyákat is oltogatják, mind homályosabb és homályosabb lesz a templom, míg megint csak az örök lámpák halvány fénye dereng, nem marad senki a templomban, csak a tönjén nehéz füstje kóvályog az ürben szakadozott nyári felhőként repdesve ide-oda.

IV.

Kis dombon áll a kápolna, körülé nádfedeleles viskók, melyek ablakaiból hamvas fagygyertya fénye homályosan világít be az éjbe, a kémények füstölnek, a füst egyenesen megy az égnek felfelé, a földre gyöngye árnyékot vetve a hold világító sugaraitól.

Éjfél körül a hold világítása mutatja az utat a falucska lakóinak a kápolnához.

Egynehány vén anyóka rózsafüzért pergetve kezükben csoszog a fagyos uton, lehellete köddé lesz a hideg levegőn és meg-megáll pihenni, egyet

mi kívánnók, hogy minket támogassanak, ha támogatásra szükségünk leend. A legjobb készülődés a karácsonyra a jótékonyosság. Kötelesség az, de egyszersmind jutalom is.

Búcsú szó.

Az abonyi járás igen tisztelt közönségéhez, a járás községi birói és jegyzőihöz és az abonyi társas körökhöz.

Abonyból Dunavecséresre történt gyors áthelyeztetésem folytán nem lehettem oly szerencsés, hogy igen tisztelt barátaimtól, a járás községei előljáróitól, jegyzőitől egyenként, és az abonyi társas-körök és egyletektől külön-külön személyesen bucsúzhattam volna el.

Amidőn tehát tőlük így bucsúzom, kedves barátaim, a község előljárói, jegyzői, fogadják szívélyes köszöntésemet és baráti kézzorításomat, szívélyes üdvözlésemet pedig az abonyi róm. kath. olvasóegylet, a népkör, a róm. kath. munkásegylet, a társalgó-kör, az iparegyesület, a 48-es kör, a polgári kör, ugy egyenként annak tagjai, mint az egyletek és körök egyetemlegesen is.

Fogadják őszinte baráti köszönetemet, hogy majd négy évi, ugy a járásban végzett hivatalos munkálkodásom valamint a társadalomban kötelességszerű közreműködéseim alkalmában, mindig oly baráti jóindulattal voltak irányomban, melyet soha elfeledni nem fogok, és a mely jóindulat és barátságból kifolyólag, új othonomban, a legkellemből abonyi emlékem lesz, az önökre való vissza emlékezés.

A midőn még felkérem önöket, hogy barátságukat, jóindulatukat irányomban ezentúl is tartásuk fenn és ne feledjenek el

Hazafiui üdvözlőt vagyok

Abony, 1900. december kő 22.

igaz és őszinte hívők

dezeri Rudnyánszky Sászló
szolgabíró.

MI UJSÁG?

— **Üdvözet.** Előfizetőinknek, lapunk jóakaróinak, munkatársainknak és városunk közönségének boldog karácsonyi ünnepeket kívánunk.

— **Eljegyzés.** Kubicsék János, közügyeink előkelő, és fáradhatlan bajnoka jegyet váltott Konyecsni György rkath. tanító kedves leányával Ilona kisasszonnyal.

— **Kinevezés.** Kássa Sándor községi állatorvosunkat az abonyi járásba, a XI. fizetési osztály 3 fokozatába m. kir. állatorvossá nevezték ki a földm. ügyi miniszter. Melegen üdvözljük őt új állásában.

— **A szegény gyermekekért.** Közönségünk szegény iskolás gyermekeiről gondoskodik

egyét köhinteni a kápolnához vezető uton. A férfiak bányabőrös gubákban, az asszonyok ködmönökben jönnek, nagy esizmájuk alatt ropog a megfagyott hó, kezüknél fogva vezetik a nagy kendőbe burkolt gyerekeket, kiknek csak orruk hegye látszik ki.

A kápolna alig telik meg, kevés a hívő, kicsi a filiále, jobbról a férfiak, balról az asszonyok ülnek be a rozoga padokba, elől a padok előtt a leány sereg tömörül, míg a fiatalság a korusra kapaszkodott fel, a hol a szemüveges vörös orru kántor alig bír elhelyezkedni, a pár sippal bíró — melynek fele sem szól — orgona elé. A kápolnának niucs órája, de már bizton meg van éjfél, mert az előimádkozó nénike az olvasó utolsó szeméit imádkozza elő, amidőn a szomszéd faluból gyalog jött káplán összefagyva, meggémberedve a hidegtől, elfáradva a csuszós messzi uttól, ott hagyva a parochia meleg szobáját — talán a tarokkot — és megérkezik.

A szent mise kezdetét veszi, a ministráló gyerek meghuzva a sekrestye csengetyűjét, a kántor is valami régi dalba kezd, a hivek a kántor jelző hangjára elkezdik rendes már kívülről tudott éneküket, melynek versét egyik jobban huzza mint a másik.

A kápolnát az oltáron lévő négy szál gyertya alig világítja meg, a padokon az égő gyertya csutakok, mint őszi őrütek homályosan égnek a kapesos imakönyvhöz adván világosságot.

A mise végén felesendül az ének:

„Jézus az égből lejött a földre

Pásztorok, pásztorok”

mindig lassabban és halkabban hallatszik, e köz-

osztják a népet és utat nyitnak a közeledő pápa királynak.

E közben a templomból kivonulnak a Cardinálisok, Patriarchák, érsekek, kanonokok, apátok, a szerzetes rendek főnökei és száz meg száz pap a kereszttel, hogy fogadják az érkező pápa királyt. A szent atya 8 fekete lótól vont üvegezett és aranyozott hintájában ül, lassu vonulásában az összeseregletteknek jobbra-balra áldást oszt a szünni nem akaró éljenzések közt.

A kocsi megérkezik a Maria Maggiore lépcsőjéhez, ekkor a kocsiból kiszáll a szent atya, a drága szőnyegekkel takart lépcsőre lép, megáldja elébe jött papjait, majd a hordszékebe ül, melyet 8 piros selyembe öltözött pápai székhordó emel, hátamegett őt takarva viszik a baldachint.

A hordszéket felemelik és ekkor előtűnik egy fehér selyembe öltözött aggastyán, kinek szeméből a jóság, ajkán a kegyesség, egész lényén a hatalom és dicsőség fénylik.

A menet megindul, elől a sok pap, majd az apátok, szerzetesek főnökei, püspökök, érsekek, patriarkák, a bibornokok a legnagyobb díszbe, kette-sével, mindannyi égő gyertyát tartva kezébe, utánuk a pápa hordszékeken, testőreitől körülvéve rekeszti azt be.

A sok száz pappól álló menet lassan megy tovább és tovább, és midőn a templomba látható lesz a pápa, a sok tizezrek éljenzése egygyé olvad a templomba levők éljenzésével.

A pápa jobbra-balra áldást osztva vonul a főoltárig, amelyet a papok rang szerint vesznek körül és csoportozataikban lenyugözően megható képet alkotnak.

Karácsonyra a kis jézus jó meleg téli ruháskakál. A város kezelése alatt lévő Gr. Wratizláv féle 200 koronás alapítványából 16 korona, Cseh József profusz alapítványából 24 korona fog erre a célra fordíthatni, mely összegekhez Lévy Mihály plebános is járult egy bizonyos összeggel. Ugyancsak e célra fog a f. hó 16-án tartott kereskedők báljának jövedelme is szolgálni, melyről lapunk máshelyén emlékezünk meg.

— **Áthelyezés.** A vármegye főispánja Rudnyánszky László abonyi és Ney Géza dunavecsei szolgabírákat a közszolgálat érdekében kölcsönösen áthelyezte Rudnyánszkyt tegnap foglalta el új állomásán hivatalát s ezzel megvált Abonytól. Őszintén sajnáljuk az agilis és pontos hivatalnok távozását, abból a társadalomból, melynek oly tevékeny és közhasznú tagja volt. Egyben üdvözljük járásunk új tisztviselőjét Ney Gézát, zserencsét és kölcsönös megegyedést kívánunk a közigazgatás terén magas hivatalához az új téren.

— **Karácsonyimulatság.** Társaságyleteink nagyrésze táncszivalmakat rendeznek Karácsony másodnapján. Az ipartestület, a népkör s a róm. kath. munkás egylet tartják meg szokásos karácsonyi mulatságaikat. A munkás egylet ezen táncmulatságát a magyar kereszténység 900. éves jubileumi ünnepével köti össze, melyen közéletünk egy-két kiváló alakja is működik közre, élén Lévy plebánossal, kik beszédet, komoly felolvasásokat és szavallatokat fognak tartani, az ünnepély kezdetén és végén a dalárda énekel. Ez a vallásos ünnepély igen sikerültnek és tanulságosnak ígérkezik. Egyleteink mulatságaihoz sikert és jómulatást kívánunk.

— **Halálozás.** Péter Eszter, egy mindenki által tisztelt úrhölgy hunyta le szeméit tegnap d. e. 11 órakor, 70 éves korában. Temetése holnap 3 órakor lesz özv. Márton Ádámné lakásáról. A béke angyala virasszon álmai fölött.

— **Táncmulatság.** Folyó hó 16-án tartatott meg a kereskedő ifjak, szokott évi táncmulatsága, mely igen szép erkölcsi és anyagi sikerrel végződött és bátran sorolhatjuk a legsikerültebb mulatságok közé. A bevétel 364 kor. 97 fil. melyből a kiadások levonásával a szegény gyermekek felruházására 179 kor. 45 fil. maradt. A jelenlévőket a rendezőség 3 igen csinos tárgy kisorsolásával lepte meg. Ugy a hölgyek, kik a nemes cél érdekében — jegyek előzetes eladásával — a sikert előmozdítani igyekeztek, valamint a felülfizetők, ez uton fogadják a rendezőség köszönetét. Felülfizettek: Hay Mihály, Lukács Gyula 10—10 korona, Lévy Mihály 8 korona, Löffler Miksa 6 kor., Hoy Nándor, Hungária gőzmalom Szolnok, Kostyán József, Léderer Lajos 5—5 korona, Druker Henrik, Fischer József Bécs, Dr. Györgyi József, Goldschmid Lipót, Dr. Halmi Adolf, Pintér Gyula, Richter Béla, Teszár László, özv. Weinberger Miksáné 4—4 korona, Dr. Hirn Márton, Komáromy József, Reinle János, Wohlberg D. Bpest 3—3 korona, Altmann Gyuláné, Barta Ignác, Beyer Ödön, Bruszt Dávid Bpest, Csupkay Ferencz, Deutsch Gyula, Gaál Gyula, Hegedüs

ben a sekrestyés siet az oltár gyertyáit eloltani, a hívek kiezammognak a templomból szentelt vízzel csinálván keresztet a levegőben, amely a hidegtől be van fagyva, szeges eszímájuk mint tompa vízhang kong a templom köves talapzatán, a káplán rövid imát mondva szintén távozik, még messzi út választja el othonától, meleg szobájától, utolsó a sekrestyés és harangozó egyszemélyben, ki a templom ajtaját be sem zárva távozik, a már messze haladókat iparkodik gyors léptekkel utolérni. A templomban csend lett, csak a kevés olaju örökmécs lobban egyet-egyet, pislog még egy-kettőt és kiálszik, mint az agg, élte alkonyán. A falueska népe nyugalomra tért, el-elsötétedik egy-egy ablak, csak a holdvilág visszfénye festi azokat szivárvány színűre.

A falueska csendes, csak a kandur, egy-két komondor jelzi hogy van még a falueskába élet.

V.

Elbarangol képzelmem mind a két helyre, el Rómába, el a kis faluba. Mindkét helyen éjfélí mise volt, mindkét helyen hála ima volt, hálat adtak az Isten embernek, hogy lejött a földre békét, szeretetet hozott a szívekbe, megváltást az emberiségnek.

És a kik elmennek az éjjeli misére, mind tudják ezt, tudják szívükben, de mily sokat feleldik eszükkel!

Az emberek a teremtés urai, kik gondolkozni szabadon cselekedni tudnak, van hatalmuk, van adaruk, de sokszor az ész büszke szavára elfeledik a szív szerető szavát, elfeledik, hogy mind az a jó, szép, dicső, az a hatalom, erő, szabad-

Viimos, Hoffman J. Bpest, özv. Kopetzki Mórné. Kintzler Géza, Normann Ignác. N. N. Rudnyánszky László, Schwartz Ferencz, Snistsák Ferencz, özv. Weisz Adolfné, Véli Miksa, Veiner Adolf 2—2 koronát. Busztin Adolf, Havas Ignác, Lövenstein Simon, Schwartz Péter Czegléd 1—1 korona. N. N. Bpest 20 fillér.

— **Helyreigazítás.** Illetékes helyről vett értesítés folytán a múlt számunkban közölt azon hirt, hogy Fuchsz szatócsot megrabolt Szrapkó Jancsi önként jelentkezett a csendőröknél — ezennel vissza szívjuk, vagyis hírünket oda módosítjuk, hogy Szrapkó nem jelentkezett. Manó vigye a dolgát, mért is nem jelentkezett hát no?

— **Jegyző választás.** Somogyi Ferencz, Arany Sándor főjegyző veje, alpári jegyző Pálmónostorra választatván meg jegyzőnek, helyébe alpári jegyzővé 6 pályázó közül, az eddigi helyettes jegyzővel szemben nagy többséggel Szenté Pál újkécskei segéd jegyző választott meg.

— **Az állatorvosok államosítása.** Az 1900. évi XVII. t. cz. értelmében az állatorvosi szolgálat államosított, mely jövő év január 1-én lép életbe. Abony község a Duna-Tisza közeli kerületbe soroztatott s a budapesti székely m. kir. állat egészségügyi felügyelő alá fog tartozni. Az abonyi járás Abony székhellyel külön állami állatorvost kap. Tarthat ugyan a község külön állatorvost is, ha a mi állatorvosunk az abonyi járás állami állatorvossává nevezetnék ki, de azt hiszük, hogy luxus lenne két állat orvos Abonyban.

CSARNOK.

Karácsony-est.

Légy üdvöz fenyőlomb koszoruzta karácsony, szeretetnek és békének áldott ünnepe, ki tündér újjaddal még a legsivárabb szívben is megpendited az érzelem hurját.

Mert lehet-e nagyobb boldogság, mint örömet szerezni azoknak, kiket szeretünk, ellesni s szép valósággá varázsolni titkolt vágyaikat, boldog örömeikben keresve, s megtalálva a jutalmat.

Ez a gondolat élénkíti meg ezerek arcját, kik sietve jönnek-mennek a főváros utcáin; míg utjokra pazar fény árad a boltok kirakatából, hol az ezeregy éjszaka tündér álma látszik megvalósítva.

E nyüzgő embertömeget, mely máskor anynyi különböző cél felé törekszik, ma egy gondolat vezet, egy érzelemben találkoznak az úri-asszony és a munkás neje.

Óh, légy üdvös áldott szép karácsony, ki el hozod szelid örömet a paloták s a kunyhókba egyaránt.

akarát attól ered, ki 1900 évvel ezelőtt lejött a földre, mint gyermek, hogy mint földi lény, mint ember, ember társaiért kinhalállal megkínözva, megbecstelenítve, áldozza fel értük életét.

Az ész nagy hatalom, de mily gyarló testben lakozik, mily gyarló a test, árt annak hideg, meleg, szél, szárazság, fagy, a betegség elcsufítja, tönkre teszi és lesz mi volt por, sár, hamu.

Az emberiség legnagyobb része ennek a testnek, ennek a sárnak áldoz, mely csak hüvelye annak a szép, nemes résznek, melyet szellemünknek, lelkünknek nevezünk.

Élet hivatásunk nem csak az, hogy karácsonykor emeljük lelkünket, szívünket az ég urához, a Jézus Krisztushoz, hanem azonkívül mindig, mert egész életünk csak az ő akaratából eredt, mely csak kölcsön, miről egykoron be kell számolnunk.

Legyen a templom pazar fényű, mint a Maria Maggiore, tartsa bár a pápa éjjeli miséjét, vagy szerény mint a kis falu kápolnája a káplán mise-lyével, nem ez adja meg az értéket imáinkhoz, hanem szívünk szeretete, lelkünk erős akarata.

Megszületett az Isten ember, hozott a földre békét, szeretetet, feledjük mi is emberek a gyűlölködést, torzsalkodást, szeressük az Isten embert, ha Őt szeretjük, embertársainkat nem csak úgy fogjuk szeretni, mint önmagunkat, hanem még jobban!

Eljött a karácsony, vele a béke, lengje ez be minden ember szívét, lelkét, értelmét és megjön a szeretet országa, hol feledjük a keservet, bút, és szívünk megtelik békével, nyugalommal.

Rudnyánszky László.

Robogó fogatokból selyem ruhás delnök szállanak ki s eltűnnek a boltok ajtajain át, hogy ott pazar bőkezűséggel vásároljanak értékes játékszereket, óriás hálommá gyűjtve a beszélő bábuk, s szárnyas angyalkák seregét, aggodalmas gonddal válogatva, hogy mi idézhetne még mosolyt az elkényeztetett bábé kis ajkára.

A háttérben szegény napszámosné alkuszik egy nagyfejű babára, mit aztán diadalmasan rejt élelmiszerekkel megrakott kosarába egy nagy mézes kalács huszár mellé.

Amott biczeg siető léptekkel a jó nagy apó is, egy-egy csomagot visz mindkét hóna alatt, z-zebei lőmve narancsesal, czukros manduával, s vidáman mosolyog fehér bajusza alól, ha bár a kis pénztárcza teljesen ki ürült.

Még az a sápadt kis koldúsfiu is, ott az utca szögletén, még az sem fog ma éhezni, mert egy jószívű urnő ezüst pénzt adott neki, hogy a Megváltó születésének ünnepén az öröm egy csilláma tűnjék fel a nyomor hajlékában is, a panasz helyett a vidámság szava hallatszék az alacsony födél alól.

Ki az, kinek elfásult lelkét még a karácsony-est igézete sem képes felrázni rideg közönyéből?

Oh, nagyon sajnálatra méltó lehet az, bár palotában lakják s jólét övezze.

A kényelem minden kellékével butorozott teremben egy magános nő ül a kandalló mellett, s nagy sötét szemével a lángokba bámul. Kareszű természetű itélve, alig 30 évesnek mondható, de halvány arczára a szenvedés vont kora redőket. Szemeinek komor, hideg tekintete már megvívott lelki harcra szól, — s az a keserű, gúnyszerű vonás ott a szájszögletén, sejteti, hogy e tusában a lélek legszebb virágai törtek össze.

Az egész környezet minden pompája daczára olyan lakájtalan olyan rideg, mintha összhangozni akarna urnője kedélyével.

Merev támlányok sorakoznak kimért rendben egy bársonnyal terített asztal körül. A könyvtár üveg ajtaja mögött fekete táblájú természettudományi könyvek komolykodnak. Az íróasztalon finoman kidolgozott koponya szolgál levélnyomó gyanánt. A nagy fal óra — egy antike remekmű — bántó hangú ketyegéssel jelzi az idő múlását. Sehol egy szál virág, egy kép a falakon, vagy egy madár kalitka, mely egy kis életet kölcsönözne; még csak egy ölebecske sem zavarja meg a borzalmas magányt, hogy hizelegve simulna urnője lábaihoz.

Nóra maga akarja ezt így, hogy ne legyen egy élőlény sem, aki őt szeresse. Büszke lelke nem hajlandó elfogadni a sorstól morzsáit a boldogságnak, ha annak az egész összegét megtagadta tőle.

Ha az a botor halandó, kinek e szív egykor szenvedélyes szerelmével áldozott, nem veti meg azt egy más leány miatt: az érzelemnek mily végtelen gazdagságát találta volna fel annak rejtekein. Azóta rejtve van e kincs s az is marad örökre. A kincsnek lángja csak egyszer villan föl, intve az embert, azontul soha többé. A női szív csak egyszer szeret igazán léte örökkévalóságán át.

Azt tartja a néphit, hogy éjenként fölkelnek siri ágyaiból a temető lakói s bekopogtatnak kedveseik ablakán: „Emlékezz reám!” A szívnek is vannak ilyen halottjai; kínos érzelmek, csalódott remények, mik a magány csöndes óráiban kopogtatnak szellem ujjakkal s földézik képét a multnak.

A halvány nő ott a kandalló tűzénél hiába küzd a jelenség ellen; lelkét fogva tartja a sötét emlékezet. Látja a nagyszerű kastélyt a pompás parkban, hol ifju éveit tölté szépségében, büszkén, boldogan. Látja magát fiatal bájai teljes virágában. Látja őt, nyugalma elrablóját, szellemes mosolyával finom ajkán. Ki volt ő, ki szeretni tanítá azt a büszke szívet, melyet anyai szerelmi vallo-más hidegen hagyott? Mi volt ő, hogy a gazdag leány, ki az ország legelőkelőbbjei közül választatott volna férjet magának, csak ő vele vágyott leélni életét.

Egy fiatal művész, a geniusz esőkjával homlokán; de még név és vagyon nélkül, kit atyja — a művészet kedvelő főúr — értékes képtára rendezése végett meghívott s előzőken leereszkedéssel társaságába fogadott. Minő önértékes szerénységgel állta itt meg a helyét, — mint vált ki nemes, férfias szépségével a többi közül — mint emelte őt finom műveltséggel párosult szelleme a neki szánt alárendeltségből a legmagasabbak fölé, s tevé őt bálványává a szép leánynak, ki szenvedélyes lelke egész rajongásával csüggött titkolt szerelmén. Hogy eltörpültek ez érzellemmel szemben az előítéletek, mikben felnevedett; kész lett

volna lemondani egyetlen szavára a szép kilátásokról, miket a jövő esábitóan ígért.

De az ifju nem mondta ki e szót, bár elég érthetően beszélt a szemében fellobbant lelkesülés, valahányszor a szép leány s elválhatatlan árnya, fiatalabb nővére, Melánie társaságában megjelent.

Ki gondolhatta volna, hogy a tó virága után hajlik az, kinek a tenger drága gyöngyét kínálják, — hogy e tündöklő szépség oldalán valaki csak észre is veszi azt a szende kis leánykát, aki alig nőt még ki a gyermek czipőkből.

A kiábrándulás késztett, de el nem maradt. Karácsony-est volt akkor is, a szeretetnek és békének ünnepe. — Mint egy varázs ütésre feltárult a nagy terem ajtaja; vakító fény áradt az egybegyűlt társaságra; a bámulat felkiáltása lebbent el minden ajakról, minden szem a tündöklő karácsonyfán függött: midőn egy vigyázatlannak vélt pillanatban a fiatal festő oda hajott a kis Melániához s forró esőket nyomott a remegve odaengedett kezecskére.

A féltékenység éber szeme mindent észrevett s mindent kitalált.

Óh, kinos emlékek, miért nem pihentek csendes sirotokban, miért idézitek fel újra annak a pillanatnak örjítő kétségbeesését, midőn a családott leány keserű bosszúvágygyal szívében megragadta atyja karját s magával vonva azt egy ablak mélyedésbe, elfehérült ajakkal sziszegi füleibe: Édes apám! Hát vak vagy-é, hogy nem látod mi történik körülöd? Vagy talan hajlandó vagy befogadni ősrégi családod fényes sorába őt, a névtelent, ki egy vándor táskával a hátán, lépte át házad küszöbét.

Elsápadt e szavakra a szíven talált apa. Mily kiméletlen szavakat adott ajkára a sértett gőg, a büszkeség és harag, midőn a fiatal művész ki utasította.

Nóra borzasztó fájdalmat érzett szívében, midőn a festő elhagyta a kastélyt — karácsony-éjjelen. — Csordultig volt a fájdalom pohara; pedig a legkeserűbb csepp még hátra volt a családás poharából; még azt is ki kellett ürítenie.

Reggel Melánie komornája kis urnője eltűntének rémhírével veré fel a házat.

Az engedékeny szelid leányka — kit könnyekre indított egy szigorú tekintet — dacolni mert atyja átkával, — a félénk ideges gyermek — kit izgalomba hozott egy váratlan zöreij — neki indult a sötét éjszakának, a homályos jövő elé, hogy kövesse viszontagságos utján szerelmét, kitől örökre elakarták szakítani.

Létünk ura, sorsunk intézője „örök hatalmu szerelem.”

Mig a keserű, kárhóztató szavak egész özöne tört elő Nóra ajkán, szívében érzé, hogy ő is így cselekedett volna, hogy a legnagyobb nyomorban, nélkülözések közt is feltalálta volna boldogságát az ő oldalán.

Angyalnak, nem nőnek kellett volna lenni annak, ki e családás után a közbenjáró magasztos szerepére vállalkozott volna atyja s vetélytársnője közt.

Nóra nem állt a tökéletességnek ily magas fokán; ő csak nő volt, s még hozzá büszke, szenvedélyes nő, ki amily forrón tudott szeretni, ép oly mélyen tudott gyűlölni. Mint egy boszszuálló őrizte a szülei házat, hogy a száműzöttek abban otthont többé ne találjanak,

Keserű elégtétel érzete csal mosolyt most is Nóra vonagló ajkára; érzi, hogy meg van boszulva; érzi hogy ő volt az, ki folyton szítá a haragot a megbántott apa szívében, ki áldás helyett átkát küldé válaszul ama levélre, melyben leánya bocsánatért esd, tudatva, hogy viszonyát szíve választottjával az egyházi áldás szentesíti. Ő volt az, ki nem engedi, hogy az elsőszülött megérkeztenek hírére felszálljon a nagypapa szívében a természet szent szava; ő eszközlé, hogy halálos ágyán megtagadta s a szegénységnek veté áldozatul saját gyermekét.

Ha van gyönyör a diadalmas bosszú érzetében, akkor Nóra teljes mértékben élvezheté azt mert a fiatalpár feje fölött a balsors csillaga gyúlt ki s kísérteties fényvel árasztá el minden léptüket. A hír fája lassan nő a sanyaruság meddő talajában. A műárosok lelkiismeretlenül zsákmányolták ki szorult helyzetét; majd az éjjeli munkák következtében támadt veszélyes szemgyulladás vette ki a festő kezéből az esetet s utalta őt a nyelvtanítás keserű kenyerére.

Ezek voltak a hírek, melyek Nóra rideg elzárkózott magányát élénkíték; de szájalom helyett keserűséget élesztettek szívében.

Mi amazoknak mind e sorsesapás mikor egymás keblén kereshetnek vigaszt s egy kedves gyermek arc vidám mosolya édesíti meg a keserű életet.

De az ő letűnt ifjuságát ki adja vissza; mi kárpótolja a sivár multért, a borzasztó jelenért, őt, ki gazdagsága mellett olyan elhagyott?

És megszólal egy hang Nóra szívében. A karácsony-est szellemének jóra intő szava ez.

Magad vagy az oka, hogy életed ily rideg, — egy szó ajkadról, egy megbocsájtó szó, — s vidám arcok vesznek körül, szeretet övez, — egy családnak leszel mentő angyalává, s kinek szerelmét meg nem nyerhetéd, az tisztelettel hódol előted. A boldogság nem mindenkinek adatik; de meg elégedett lehet ki-ki, békeségben élve saját lelkiismeretével.

Heves mozdulattal áll fel Nóra, eltaszítva maga elől az asztalkát, az ezüst számovárral. Nem most hallja először e hangokat lelkében; de le akarja most is küzdeni e gyöngeséget. Egy sé-tát tesz a zajongó városban, hogy más irányt adjon gondolatainak.

Sietve ölté magára köpenyét, bársony sapkáját arzába huzva, ott bolyong nem sokára a fényes utcák vidám járó-kelői közt.

A karácsony-est szelleme reányomta mindenkire tündér bélyegét, s a legdurvább arcot is a szeretet melege sugározza át, amint otthonába siet.

Tündérfényű karácsonyfák ragyognak a paloták magas ablakai mögött; a függönyökre ölelkező alakok árnya vetődik; örömjongás hallatszik mindenfelől, s e kedélyes képek árnyaként szomorúan lézeng utcáról utcára Nóra, kit senki sem szeret. Mintha egy titkos bűverő vonzaná. Elhagyja a paloták sorát s a külváros felé indul tétova léptekkel.

Hányszor vágatott el robogó hintájában daczosan elfordított fejjel a kis lakás előtt, hol most földbe gyökereznek lábai; tekintete az ócska virágos függöny által hiányosan takart ablakon át a szobába kémlel.

Nagy szegénység bélyegét viseli magán e szoba kopott butorzataival, miknek már a tatarozó kéz sem képes csintadni; ócska rossz ablakai, melyeken át az utcára hallatszik a bent lévők beszéde. Szegényes kis karácsonyfa áll az asztalon, egy pár dió, egy kis sütemény s néhány gyertya rajta, s mégis mily zajos öröme kész-teté azt a bájos gyermeket, ki ujjongva ugrálja körül.

A megindultság könnye szökött Nóra szemibe, mikor a gyermeket meglátta, ki anyjának szende vonásait s atyja határozott tekintetű szeméit örökölte.

Ez a kedves kis teremés bűnhődjék-é az engesztelhetetlen bosszú miatt? Nincs-e annak ügyis elég téve már? Abban a halvány arcú nőben, kinek szőke hajkoronájába már is ősz szálatok kevert a minden napi gond, ki ismerne rá az előkelő leányra, ki mindig csak mosolygott. Az a zöld ellenzövel árnyalt homlokú férfi, kinek dalias alakját nem az évek, hanem a balsors sulya hajtotta meg, miért bűnhődnek ily keményen? S az aki büntet erősebb lett volna-é mint az, aki vétkezett?

Kezébe temetve arczat, küzd ott künn önmagával Nóra. Hangosabban — mint valaha — támad fel benne a lelkiismeret szava, s az engesztelődés előtörő könnyei oltják a bosszúvágy utolsó szikráit.

A közel kis templomban imára harangoznak s az ünnepélyes orgona szótól kísérvé felhangzik a lelket emelő szép karácsonyi ének: „Békesség a földön s jó akarat.”

— Édes Laczim, te meg fogsz gyógyulni a télen — szól a szobában a halvány asszony s vidám mosolyt erőszakol ajkára — mindent megtakarítunk, hogy a híres orvosok tanácsát igénybe vehessük.

— Szegény jó angyal te — szól a férj szomorú mosollyal, s az ajkához vonja a munkától érdes kis kezét. — Te bizonyára jobb sorsot érdemeltél volna. E gondolat sokszor a kétségbeeséshez visz közel; sokszor azt gondolom, hogy jobb volna, ha én nem lennék; szigorú hüszke nénéd akkor tán megszánna s kegyeibe fogadna téged s gyermekünket.

— Isten óvjon ily sötét gondolatoktól — feleli Melánie. — Nóra! Jöjj ide kislányom, kérd meg édes apát, hogy ne legyen mindég ilyen szomorú, s énekeld el azt a szép karácsonyi éneket, melyre tanítottalak.

Mint villany ütésre, rendül meg nevének hallatára a hüszke Nóra.

Hát e családban — melynek ő volt a megrentője — nem gyűlölik, nem átkozzák; sőt kegyelettel nevérol hívják szívük gyermekét, egyetlen örömeiket a földön.

Szenvedélyes kezekkel szakítja fel a kis szoba ajtaját; mire az öröm s meglepetés sikolya tör ki a fiatal asszony ajkán.

— Nóra!

— Melánie!

A két nővér zokogva borul egymás karjaiba.

— Szeressetek engem — esd Nóra, könnyeit törölve — úgy áldjon meg érte az én jó Istenem, mint ahogy kárpótolni foglak a multért.

S tisztán — mint a pacsirta hangja — fölzeng a gyermek ajkán az ének.

„Krisztus urunknak áldott születésén,

„Angyali verset mondjunk szent ünnepén.”

Máthé Ilka.

Eladó ház Szolnokon.

Legszebb helyen a Szapáry-utca 2. szám alatti házam, mely áll 3 rendbeli lakásból, összesen 9 szoba, 1 bolt, 3 konyha, 2 pincze s megfelelő mellék helyiségekkel örökáron azonnal eladó jutányos fizetési feltételekkel. — Közvetítő kerestetik.

Csizmadia Ferencz.

Arany, ezüst ékszer és óra-kereskedés.

A legalkalmasabb és legczélszerűbb

Karácsonyi és újévi ajándékok

a legszolidabb kiszolgálással olcsó áron beszerezhető

Kintzler Géza fiók óra- és ékszerüzletében

Abonyban, a kath. templommal szemben.

Mindennemű órák és ékszerek javítása a legnagyobb szakértelemmel olcsó áron — egy évi jótállás mellett — eszközöltetnek.

Tört arany és ezüst új tárgyakra átcsereztetik.

Nyomatott Szordahelyi Jánosnál Abonyban.

Óra és ékszer javítási műhely.

Inga, salon és ébresztő órák.